

Ο Φθιώτιδος Συμεών συνεχάρη το Εκκλησιαστικό Συμβούλιο του Ι.Ν. Κοιμήσεως της Θεοτόκου Βαθυκοίλου

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος](#)

Εν μέσω του χαρμόσυνου κλίματος της Δεσποτικής Εορτής της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος και λίγο πριν την Θεομητορική Εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου ο [Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών](#) ιερούργησε προεορτίως στον ανακαινισμένο ομώνυμο Ιερό Ναό της Παναγίας στο όμορφο Βαθύκοιλο της Ανατολικής Φθιώτιδας την Κυριακή 11 Αυγούστου 2024

Η Αρχιερατική Θεία Λειτουργία μεταδόθηκε απευθείας από τηλεοράσεως, ραδιοφώνου και διαδικτύου.

Λαμβάνοντας αφορμή από το Αποστολικό Ανάγνωσμα, ο Σεβασμιώτατος στο κήρυγμά του προέτρεψε τους πιστούς να γίνουν «η δύναμη των αδυνάτων».

Μεταξύ άλλων χαρακτηριστικά ανέφερε:

«Οδεύουμε προς τη μεγάλη Εορτή της Υπεραγίας Θεοτόκου Εορτή και εδώ του Ναού, της ενορίας Κοιμήσεως Θεοτόκου, εδώ στην καρδιά της Ανατολικής Φθιώτιδας στο Βαθύκοιλο, βρισκόμαστε σε αυτή την πνευματική πορεία μέσα στο κλίμα και στο πνεύμα και της μεγάλης Δεσποτικής εορτής της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Χριστού και σήμερα η Αγία μας Εκκλησία μέσα από το ευαγγελικό και το αποστολικό ανάγνωσμα μας παρουσιάζει ένα ακόμα μυστικό, ένα ακόμα κλειδί, έναν ακόμα τρόπο, για το πώς ο άνθρωπος μπορεί να μεταμορφωθεί, για το πώς μπορεί η ζωή μας να μεταμορφωθεί, για το πώς μπορεί να αλλάξει η ζωή μας, να γίνει αρεστή στον Θεό, να γίνει αρεστή στην Υπεραγία Θεοτόκο, να γίνει αρεστή και ευάρεστη στους Αγίους, αλλά να γίνει και αρεστή και ευάρεστη στους ανθρώπους, πώς μπορούν οι μεταξύ μας σχέσεις να αλλάξουν, να έλθουμε πιο κοντά ο ένας στον άλλο, να καταλαβαίνουμε ο ένας τον άλλον, να νιώθουμε ο ένας τον άλλο, να ακούμε ο ένας τον άλλον να αισθανόμαστε ο ένας τον άλλον και κυρίως να υπάρχουμε ο ένας μέσα από τον άλλο.

Βλέπουμε τον Χριστό να «μεταμορφώνει» δύο τυφλούς και έναν κωφό, να τους «μεταμορφώνει» όχι μόνο σωματικά χαρίζοντάς τους τη θεραπεία από το πρόβλημα, το οποίο αντιμετώπιζαν, αλλά κυρίως πνευματικά, κυρίως καρδιακά, κυρίως υπαρξιακά.

Αυτοί οι άνθρωποι, οι οποίοι λόγω της δυσκολίας αυτής της σωματικής βρίσκονταν απομονωμένοι, κλεισμένοι στον εαυτό τους με δυσκολία επικοινωνίας και επαφής βρίσκουν το νήμα της επικοινωνίας με τον Θεό και βρίσκουν το νήμα αυτής της επικοινωνίας, που αλλάζει και μεταμορφώνει τον άνθρωπο και αυτό το νήμα, αυτό το μήνυμα, αυτή η γέφυρα είναι μονάχα δύο λέξεις, δύο λέξεις όμως ικανές να μεταμορφώσουν τον άνθρωπο, να θεραπεύσουν τον άνθρωπο και να αλλάξουν τον κόσμο. Ποιες είναι οι λέξεις αυτές τις οποίες κραυγάζουν;

«Κύριε ελέησον»! Είναι αυτές οι λέξεις, αυτή η φράση, η οποία δεσπόζει και στην προσευχή της Εκκλησίας μας. Δεν υπάρχει Θεία Λειτουργία, Εσπερινός, Όρθρος, Μυστήριο Βαπτίσεως, Γάμου, Εξόδιος Ακολουθία, Αγιασμός, Ευχέλαιο, οποιαδήποτε Ακολουθία, που να μην επαναλαμβάνεται πολλές φορές, δεκάδες, εκατοντάδες φορές το

«Κύριε ελέησον» και δεν υπάρχει προσωπική προσευχή, ιδιαίτερα των μοναχών και των Οσίων, η λεγόμενη καρδιακή προσευχή, αυτή που γίνεται με το κομποσκοίνι, η οποία να μην ταυτίζει την αναπνοή ακόμα του ανθρώπου με αυτό το «Κύριε ελέησον», γιατί αυτό το «Κύριε ελέησον» εκφράζει μία υπαρξιακή κραυγή, εκφράζει μία ανάγκη του ανθρώπου να δεχτεί το έλεος του Θεού. Και τι σημαίνει

έλεος;

Έλεος δεν σημαίνει οίκτος. Έλεος δεν σημαίνει ανοχή, έλεος δεν σημαίνει μία απλή συγκατάβαση. Έλεος σημαίνει αγάπη. Αγάπη απροϋπόθετη, αγάπη θυσιαστική, αγάπη λυτρωτική, αγάπη θεραπευτική, γιατί τελικά μονάχα η αγάπη θεραπεύει τον άνθρωπο, γιατί τελικά μονάχα η αγάπη είναι αυτή, η οποία ανοίγει τα μάτια των τυφλών και τα αυτιά των κωφών, όχι μόνο των σωματικά τυφλών και σωματικά κωφών, αλλά κυρίως των πνευματικά τυφλών και των πνευματικά κωφών, όπως είμαστε οι περισσότεροι άνθρωποι, που ενώ βλέπουμε δεν βλέπουμε, που ενώ ακούμε δεν ακούμε, που κλείνουμε τα μάτια μπροστά στον πόνο του διπλανού μας, που κλείνουμε τα αυτιά μας μπροστά στο αίτημα και στην ανάγκη για επικοινωνία και αγάπη στους γύρω μας, που πολλές φορές κλείνουμε τα μάτια μας ακόμη και μέσα στο ίδιο μας το σπίτι, κλείνουμε τα αυτιά μας ακόμη και στους ανθρώπους της καθημερινότητάς μας, κάνουμε πως δεν βλέπουμε και κάνουμε πως δεν ακούσαμε γιατί στο βάθος αδυνατούμε να επικοινωνήσουμε, αδυνατούμε να έρθουμε στη θέση του άλλου, θέλουμε να μείνουμε κλεισμένοι στον εαυτό μας, μέσα σε ένα κέλυφος εγωιστικό, το οποίο απομονώνει τις αισθήσεις, νεκρώνει τις αισθήσεις και τελικά νεκρώνει τις σχέσεις.

Όμως ο Απόστολος των Εθνών Παύλος, σήμερα στην προς Ρωμαίους επιστολή που διαβάσαμε μας συγκλονίζει, γιατί μας φανερώνει το μυστικό, το κλειδί, την πρόταση, τον τρόπο με τον οποίο μπορούμε να οικοδομήσουμε πραγματικές σχέσεις στη ζωή μας : «ὀφείλομεν ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν». Αυτό είναι το μυστικό της ζωής «καὶ μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν».

Οφείλουμε εμείς οι δυνατοί, ιδίως εμείς που αισθανόμαστε δυνατοί, εμείς που αισθανόμαστε υγιείς, εμείς που θεωρούμε ότι έχουμε χαρίσματα, ικανότητες, άποψη, γνώμη, εμείς που θεωρούμε ότι ξέρουμε το σωστό μέσα στον κόσμο, κατεξοχήν εμείς, οφείλουμε όλα αυτά, τα οποία πιστεύουμε για τον εαυτό μας να μην τα προσεγγίζουμε μία αυταρέσκεια, να μην τα προσεγγίζουμε με έναν ναρκισσισμό, να μην τα προσεγγίζουμε με μία εγωπάθεια. Αλλά πώς να τα προσεγγίσουμε; Να τα κάνουμε δύναμη για τους αδύνατους, να τα κάνουμε υγεία για τους ασθενείς. Να γίνουμε η δύναμη των αδυνάτων. Τα χαρίσματά μας δηλαδή, να τα προσφέρουμε παίρνοντας στην αγκαλιά μας αυτόν, ο οποίος μειονεκτεί, αυτόν ο οποίος έχει ανάγκη το χέρι μας να του το απλώσουμε, να πιαστεί από το δικό μας χέρι για να βαδίζει στη ζωή, αυτόν που έχει ανάγκη να πιαστεί από τον ώμο μας, αυτόν που έχει ανάγκη να πιαστεί αγκαζέ από εμάς για να περπατήσει και να προχωρήσει μέσα στη ζωή, αυτόν που έχει ανάγκη το χαμόγελο μας, το βλέμμα μας, την αγάπη μας, το χάδι μας, τη στοργή μας, την τρυφερότητά μας, την κατανόησή μας, την επιείκειά μας.

Αυτό σημαίνει: «ὀφείλομεν ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν». Δεν μπορεί να υπάρξει πραγματική κοινωνία και αληθινή κοινωνία σχέσεων, δεν μπορεί να υπάρξει φιλία, δεν μπορεί να υπάρξει αγάπη, δεν μπορεί να υπάρξει συζυγία, δεν μπορεί να υπάρξει έρωτας, δεν μπορεί να υπάρξει συνεργασία, δεν μπορεί να υπάρξει φιλία αν κάποιοι δεν είναι αποφασισμένοι να εγκαταλείψουν τη δύναμή τους, όχι αφαιρώντας την και χάνοντας την, αλλά μοιράζοντας την, διπλασιάζοντας την, πολλαπλασιάζοντας την, διότι η αγάπη η οποία μοιράζεται, πολλαπλασιάζεται. Δύναμη, η οποία μοιράζεται και εξωτερικεύεται, πολλαπλασιάζεται.

Οι άνθρωποι νομίζουμε πολλές φορές ότι αν μοιραστούμε κάτι από τον εαυτό μας θα το χάσουμε, νομίζουμε και φοβόμαστε ότι συνιστά απώλεια η κοινωνία, η αλληλεγγύη, η συνεργασία, η αγάπη. Νομίζουμε ότι κινδυνεύουμε να χάσουμε και να μην πάρουμε, όπως λέμε, αλλά η πραγματική επένδυση, η πραγματική προσθήκη, η πραγματική πρόοδος είναι όταν κανείς ανοίγει πραγματικά την ύπαρξη του, ρισκάρει, διακινδυνεύει, διότι η αγάπη και η σχέση έχει διακινδύνευση, διότι έχεις μπροστά σου τον πειρασμό να γευθείς «το ποτήριο» της αγνωμοσύνης, της αχαριστίας, αλλά μονάχα αν πικραθείς και πονέσεις, μονάχα όταν πικραθούμε και πονέσουμε, θα καταλάβουμε τι γλύκα που έχει ο πόνος της αγάπης. Είναι παράδοξα τούτα τα λόγια. Είναι γλυκός ο πόνος της αγάπης

Μονάχα όποιος έχει πονέσει μπορεί να καταλάβει τι σημαίνει να αγαπά πραγματικά, γιατί κατεξοχήν πόνεσε και μάτωσε Αυτός που μας αγάπησε όσο περισσότερο κανείς άλλος, Αυτός ο οποίος ανέβηκε πάνω στο Σταυρό,

καρφώθηκαν τα μέλη Του, άνοιξαν τα χέρια Του προκειμένου να θυσιαστεί για την αγάπη όλων ημών, οι οποίοι δεν εκτιμήσαμε αυτήν Του την αγάπη, αυτήν Του την θυσία. Ο Εσταυρωμένος. Και λέει ο Απόστολος Παύλος: «να αρέσετε ο ένας στον άλλον αλλά με ποιο σκοπό; Όχι για να κυριαρχήσετε, όχι για να επικρατήσετε ο ένας στον άλλο, όχι για να επιβληθείτε με έναν επικοινωνιακό τρόπο, όχι για να επιβάλετε την εικόνα σας».

Σήμερα ζούμε σε αυτή την εποχή που η εικόνα προσπαθεί με βία να επιβληθεί στον κάθε άνθρωπο, η εικόνα προσπαθεί να επιβληθεί με βία πάνω στην ουσία, να επικρατήσει και να καπελώσει την ουσία. «Όχι» λέει, «εἰς τὸ ἀγαθὸν πρὸς οἰκοδομήν». Στο αγαθό να αρέσετε, να σας θαυμάζουν για την αγαθότητά σας, να σας θαυμάζουν για τη καλοσύνη σας, να σας θαυμάζουν για τις αρετές σας, να οικοδομούνται μέσα από σας, να είστε ένα καλό παράδειγμα, να είστε ένα βοήθημα στην κοινωνία στην οποία ζείτε, να γίνεστε εσείς οι ίδιοι ο πλοηγός και ο οδηγός και ο τροποδείκτης και οδοδείκτης για να προχωρήσουν οι άνθρωποι στη ζωή μας.

Δεν μπορούμε να προοδεύσουμε μέσα στον κόσμο μέσα από ενισχυμένες ατομικότητες, δεν μπορούμε να προοδεύσουμε μέσα στη ζωή μας ακόμα και αν υπάρχουν μεμονωμένοι αστέρες, οι οποίοι ξεχωρίζουν είτε για την ιδιαίτερη ευφυΐα τους είτε για τις ιδιαίτερες δυνατότητές τους είτε για τα ιδιαίτερα χαρίσματά τους. Στην κοινωνία θα προχωρήσουμε, θα πάμε μπροστά, στο χωριό μας, στην πόλη μας, στη χώρα μας, στην πατρίδα μας, στην οικουμένη ολόκληρη, μονάχα όταν υπάρξουν άνθρωποι, υπάρξουν συλλογικότητες, υπάρξουν κινήματα αν το θέλετε, υπάρξουν ρεύματα φιλοσοφικά, κοινωνικά, υπάρξουν πραγματικοί χείμαρροι, οι οποίοι θα αποφασίσουν να πάνε να ζουν για το επάρατο «εγώ», όπως και αν εκφράζεται αυτό είτε στο μικρόκοσμο της ατομικότητας, είτε και στο μεγαλόκοσμο των οικονομικών ή άλλων συμφερόντων.

Μονάχα όταν θα υπάρξουν άνθρωποι οι οποίοι θα βάζουν πρώτα το «εμείς», θα βάζουν πρώτα το χωριό, πρώτα την κοινότητα, πρώτα την υπηρεσία, πρώτα το καθήκον, πρώτα την οικογένεια, πρώτα την συλλογικότητα, την ολότητα, την οικουμένη ολόκληρη, μονάχα τότε πραγματικά οι αδύναμοι θα αποκτήσουν δύναμη, μόνο τότε πραγματικά αυτοί που βιώνουν ανισότητα θα απολαύσουν την ισότητα. Μην ξεχάσουμε τον συγκλονιστικό λόγο που μας προσκαλεί όπως λέει ο Παύλος, «ὅπως ὁ Χριστὸς προσέλαβε ὅλους ἐμὰς ἔτσι καὶ ἐσεῖς νὰ προσλαμβάνετε ἀλλήλους», «ὀφείλομεν ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν».

Αυτό είναι το μήνυμα για την πολιτική, για την διοίκηση, για τις ένοπλες δυνάμεις, για τα σώματα ασφαλείας, για την ποιμαίνουσα Εκκλησία, για τους κοινωνικούς

εργάτες, για τους εκπαιδευτικούς, για τους δασκάλους για όλους μας ανεξαιρέτως».

Παρακολουθήστε το κήρυγμα του Μητροπολίτη Φθιώτιδος κ. Συμεών:

>

Προ της απολύσεως ο Σεβασμιώτατος τέλεσε Αγιασμό επί τη επαναλειτουργία του Ενοριακού Ιερού Ναού και την ολοκλήρωση των εργασιών για πλήρη αποκατάσταση του και συνεχάρη το Εκκλησιαστικό Συμβούλιο, το οποίο αποτελείται από τέσσερις γυναίκες, τις ερίτιμες κ. Ελένη Μέρα, η οποία τυγχάνει και μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου του Πολυδύναμου Κέντρου Κοινωνικής και Προνοιακής Διακονίας της Ιεράς Μητροπόλεως στην Στυλίδα, την κ. Δήμητρα Κατσαρού, την κ. Σταυρούλα Κωστοπούλου και την κ. Ζωή Γιαννάκου και στο πρόσωπο τους, ευχαρίστησε όλους τους κατοίκους του χωριού για τις άοκνες και συντονισμένες προσπάθειες προς την αποκατάσταση του Ναού, αλλά και για την εύρυθμη λειτουργία της Ενορίας και κυρίως για την αγάπη τους και το έμπρακτο ενδιαφέρον τους προς τον ιερέα τους, ο οποίος δοκιμάζεται από ασθένεια και ευρίσκεται υπό την πατρική στοργή και αγάπη του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη κ. Συμεών.

Ο Σεβασμιώτατος απένειμε μαζί με την πατρική του αγάπη προς τις ερίτιμες κυρίες του Εκκλησιαστικού Συμβουλίου και ένα προσωπικό δώρο, ενώ δέχθηκε την ευγνωμοσύνη και τις ευχαριστίες για το έμπρακτο ενδιαφέρον του, την καθοδήγησή του και την πατρική του αγάπη προς την Ενορία από όλους, κατά την προσφώνηση, την οποία απηύθυνε η κ. Ελένη Μέρα.

Στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία μεταξύ των πιστών παραβρέθηκε ο Βουλευτής Φθιώτιδος κ. Γεώργιος Κοτρωνιάς, μέλη του Δημοτικού Συμβουλίου του Δήμου Στυλίδος, ο Πρόεδρος του χωριού, η Λιμενάρχης Γλύφας, εκπρόσωποι των Σωματών Ασφαλείας, καθώς και άλλων συλλόγων και φορέων του τόπου.

[Περισσότερες φωτογραφίες στο άλμπουμ:](#)

